

ΕΘΝΙΚΟ ΜΠΑΛΕΤΟ ΙΣΡΑΗΛ “THE ISRAEL BALLET”

Το μπαλέτο του Ισραήλ είναι το μόνο συγκρότημα στο Ισραήλ που χορεύει κλασικό και νεοκλασικό μπαλέτο από το διεθνές ρεπερτόριο. Ιδρύθηκε το 1967 από την Berta Yampolsky και Hillel Markman και εξακολουθούν μέχρι σήμερα να είναι οι καλλιτεχνικοί διευθυντές του συγκροτήματος. Το 1975 ο μεγάλος χορογράφος George Balanchine έδωσε στο μπαλέτο του Ισραήλ το δικαίωμα να παρουσιάσει το μπαλέτο του “Serenade”. Αυτό έδωσε την ώθηση στο μπαλέτο να καθιερωθεί στο διεθνές προσκήνιο. Έξι χρόνια αργότερα και αφού είδε στη Νέα Υόρκη την παράσταση “Serenade” ο Balanchine ενθουσιασμένος έδωσε την άδεια στο μπαλέτο του Ισραήλ να παρουσιάζει τη δική του δουλειά. Από τότε το Μπαλέτο του Ισραήλ έχει χορέψει “Concerto Barocco”, “Square Dance”, “La Valse”, “The four temperaments”, “Symphony in C”. Το μπαλέτο του Ισραήλ έχει ένα μεγάλο ρεπερτόριο συμπεριλαμβανομένων μεγάλων κλασικών και μοντέρνων μπαλέτων όπως «Καρυοθραύστης», «Σταχτοπούτα», «Η ωραία κοιμωμένη», «Ονέγκιν», «Ρωμαίος και Ιουλιέτα», «Δον Κιχώτης», “Giselle”.

Επίσης το μπαλέτο παρουσιάζει νέες παραγωγές με χορογράφους όπως τον Christian Spuck, Krzysztof Pastor, Rudi van Danzig, Jan Lincoln, Laz Lubovitch, πολλοί από τους οποίους χορογράφησαν εντέλως νέα θέματα για το μπαλέτο όπως “Fantaisies symphoniques” και Bach Divisions”.

Το μεγαλύτερο ατού του Μπαλέτου του Ισραήλ είναι η διάσημη χορογράφος και καλλιτεχνική διευθύντρια Berta Yampolsky που έχει χορογραφήσει πάνω από 30 μπαλέτα που περιλαμβάνουν και καινούριες παραγωγές.

Το 2000 το μπαλέτο του Ισραήλ πήρε το βραβείο του Υπουργείου Πολιτισμού για το υψηλό καλλιτεχνικό και τεχνικό επίπεδο των χορευτών του.

Από την ίδρυσή του το μπαλέτο έλαβε μέρος σε φεστιβάλ σε όλο τον κόσμο (ΗΠΑ, Κίνα, Τουρκία, Φινλανδία, Γερμανία, Αυστρία, Ηνωμένο Βασίλειο, Μάλτα, Ουγγαρία, Ιταλία).

Από το καλοκαίρι του 2004, 37 χρόνια μετά την ίδρυσή του, το μπαλέτο απέκτησε ιδιόκτητο θέατρο στο κέντρο του Τελ Αβίβ που περιλαμβάνει και εγκαταστάσεις για τη Σχολή : το Κέντρο Κλασικού Μπαλέτου.

ΟΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Hillel Markman

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Berta Yampolsky

ASSOCIATE DIRECTOR: Dan Rudolf

EXECUTIVE: Yehoshua Yadlin

BALLET MISTRESSES: Cora Benador, Wendy Lucking

BALLET MASTER: Artur Avdalian

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ: Dione Katz

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: Shlomi Cohen

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ: Margarita Alexandrov

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ: Liora Ron-Shemer

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ: Yigal Hazan

ΉΧΟΣ: Eli Sheps

ΠΙΑΝΙΣΤΕΣ: Herta Michaelovitch, Irena Kotler

MARKETING AND SUBSCRIPTIONS: Julia Shekhtman, Haya Jakman

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Mazi Karshai

ΛΟΓΙΣΤΗΣ: Yakov Kaplan

ΤΕΧΝΙΚΟΙ: Haim Sharabi, Pini Amar

ΧΟΡΕΥΤΕΣ:

Ζιζέλ: Marianna Ryzhkina

Κόμης Άλμπρεχτ: Dmitry Gudanov

Ιλαρίων (δασοφύλακας): Vardan Khachatryan

Ουίλφρεντ (συνοδός του Άλμπρεχτ): Alexander Shevtsov

Μπερτ (μητέρα της Ζιζέλ): Pamela Bank/Georgina Yacobi

Δυο Χωρικοί (Pas de deux): Yulia Levin, Ildar Paretsky / Ekaterina Ievleva, Roman Khamitov

Δούκας Κόρλαντ: Jeremy Allen

Κόμησσα Μπατίλντ: Ira Semiannikova

Φίλες της Ζιζέλ: Hila Brodie, Moran Cardon, Ekaterina Ievleva, Lissa Menetsch, Elena Rosenberg, Lea Yanai.

Μύρθα (Βασίλισσα των Ουίλις): Veronica Tsyganova

Μόνα (ένα Ουίλι): Ekaterina Ievleva

Ζιούλμα (ένα Ουίλι): Elena Rosenberg

Χωρικοί, Ευγενείς, Ουίλις:

Roni Aflalo	Alexander Murzho	Alexander Utkin
Artur Avdalian	Vistoria Oruneva	Vera Utkin
Helena Dzebisashvili	Asaf Oren	Amit Yardeni
Yorai Feinberg	Elia Rotblet	Shahar Ratner
Nina Gershman	Alexander Shevtsov	Anna Batmanov
Vasily Glushchik	Shiri Shai	Shira Ezuz
Vladimir Isnov	Anastasia Suvorov	Masha Golb
Asia Lukmanova		

Giselle

Μπαλέτο σε δυο πράξεις

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Α' ΠΡΑΞΗ

Η χωριατοπούλα Ζιζέλ ερωτεύεται τον Κόμη Άλμπρεχτ, ο οποίος της έχει πει ότι λέγεται Λόις και είναι χωρικός. Η προληπτική μητέρα της, ελπίζοντας ότι η κόρη της θα παντρευτεί τον δασοφύλακα Ιλαρίωνα, εναντιώνεται στον έρωτα της Ζιζέλ και του Λόις. Της θυμίζει μάλιστα τον θρύλο των Ουίλις, των φαντασμάτων που κάποτε ήταν νέα κορίτσια τα οποία πέθαναν πριν παντρευτούν. Τα Ουίλις για να εκδικηθούν παρασύρουν σε χορό θανάτου όποιον άντρα βρεθεί στο δρόμο τους ανάμεσα στα μεσάνυχτα και την αυγή.

Οι προειδοποιήσεις της μητέρας της πέφτουν στο κενό και η Ζιζέλ πηγαίνει στο ετήσιο πανηγύρι για την αποκομιδή σταφυλιών όπου στέφεται Βασίλισσα της Χρονιάς.

Ο Ουίλφρεντ συνοδός του Άλμπρεχτ τον προειδοποιεί ότι φτάνει ο Δούκας Κόρλαντ και η Κόμησσα Μπατίλντ (η μέλλουσα σύζυγος του Άλμπρεχτ) οι οποίοι έχουν βγει για κυνήγι. Την συζήτηση παρακολουθεί ο Ιλαρίων ο οποίος και αποφασίζει να μάθει την αλήθεια για τον Λόις.

Οι ευγενείς φτάνουν και η Ζιζέλ χορεύει για χάρη τους. Η Μπατίλντ χαρίζει ένα περιδέραιο στην Ζιζέλ όταν η τελευταία της εκμυστηρεύεται ότι είναι αρραβωνιασμένη. Η Μπατίλντ –κουρασμένη από το κυνήγι- ζητάει να ξεκουραστεί στην καλύβα της μητέρας της Ζιζέλ. Ο Δούκας αποφασίζει να συνεχίσει το κυνήγι κι αφήνει ένα κέρασ έξω από την πόρτα για να μπορέσει η Κόμησσα να τους ειδοποιήσει όταν θα έχει ξεκουραστεί.

Ο Ιλαρίων βγαίνει από την καλύβα του Λόις. Έχει βρει το σπαθί του Άλμπρεχτ και το συγκρίνει με το κέρασ που άφησε ο Δούκας. Ανακαλύπτει ότι και τα δύο φέρουν τον ίδιο σταυρό.

Εκείνη τη στιγμή επιστρέφει ο Άλμπρεχτ, χωρίς να ξέρει ότι οι ευγενείς δεν έχουν απομακρυνθεί από το χωριό. Ο Ιλαρίων αποκαλύπτει την πραγματική ταυτότητά του και σημαίνει το κέρασ. Οι κυνηγοί επιστρέφουν, η Μπατίλντ βγαίνει από την καλύβα και απευθύνεται στον Άλμπρεχτ ως αρραβωνιαστικό της. Η Ζιζέλ ταράζεται τόσο πολύ που χάνει τα λογικά της. Μέσα στην τρέλα της ξαναζει τον έρωτά της με τον Λόις και τη στιγμή που την προδίδει η καρδιά της, πέφτει στα χέρια του Άλμπρεχτ όπου και πεθαίνει.

Β' ΠΡΑΞΗ

Ο Ιλαρίων βρίσκεται στον τάφο της Ζιζέλ, στα βάθη του δάσους. Είναι μεσάνυχτα, ώρα να εμφανιστούν τα Ουίλις. Ο Ιλαρίων τρομοκρατείται όταν αντικρύζει αυτές τις οπτασίες. Φτάνει η Μύρθα, η βασίλισσά των Ουίλις και καλεί την Ζιζέλ από τον τάφο για να γίνει κι εκείνη μέλος της ομάδας τους. Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται ο Άλμπρεχτ, ο οποίος ψάχνει τον τάφο της Ζιζέλ, και τα Ουίλις διασκορπίζονται. Το

πνεύμα της Ζιζέλ εμφανίζεται μπροστά του κι εκείνος το ακολουθεί βαθιά μέσα στο δάσος.

Ο Ιλαρίων κυνηγημένος από τα Ουίλις επιστρέφει χορεύοντας ένα χορό χωρίς τέλος. Εξουθενωμένος οδηγείται στη λίμνη όπου και πνίγεται. Τα Ουίλις βρίσκουν τώρα τον Άλμπρεχτ και η Μύρθα τον διατάζει να χορέψει. Η Ζιζέλ του υποδεικνύει την ασφάλεια του σταυρού, όταν όμως η Μύρθα την διατάζει να χορέψει μαζί του ο Άλμπρεχτ αποδεικνύεται παντελώς αδύναμος να αντισταθεί. Η Ζιζέλ προσπαθεί να τον κρατήσει στη ζωή αλλά αυτός εξαντλείται όσο περνά η νύχτα. Τη στιγμή που είναι ετοιμοθάνατος, αρχίζει να χαράζει. Το φως της μέρας καταστρέφει τη δύναμη των Ουίλις και αναγκάζονται να εξαφανιστούν. Η Ζιζέλ, της οποίας ο έρωτας ξεπέρασε το θάνατο, επιστρέφει στον τάφο της ελεύθερη από τη δύναμη των Ουίλις. Αφήνει όμως πίσω της ένα θλιμμένο και μοναχικό Άλμπρεχτ.

ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΜΠΑΛΕΤΟ

Δεκαπέντε χρόνια πριν την πρεμιέρα της «Ζιζέλ» το 1841, οι θεατές της όπερας του Παρισιού υπήρξαν μάρτυρες πολλών εκπληκτικών καινοτομιών, τις οποίες οι σημερινοί ιστορικοί του χορού θεωρούν μεγάλης σημασίας για την εξέλιξη του ρομαντικού μπαλέτου. Ανάμεσά τους και το νέο στυλ που έφερε στην Όπερα το 1827 μια νεαρή Ιταλίδα μπαλερίνα, η Μαρί Ταλιόνι και το οποίο αμέσως μιμήθηκαν άλλοι χορευτές. Η εκπληκτική ρευστότητα των κινήσεών της έδινε την εντύπωση ότι αιωρούνταν, ότι βρισκόταν πάνω από το έδαφος.

Το 1841 τα τυπικά χαρακτηριστικά του ρομαντικού μπαλέτου είχαν διαμορφωθεί και στη «Ζιζέλ» τα έβρισκε κανείς όλα: το παραδοσιακό χρώμα στην πρώτη πράξη, τη θλίψη στη δεύτερη, θνητούς και πνεύματα, μια πρίμα μπαλαρίνα στον πρωταγωνιστικό ρόλο –την επηρεασμένη από την Μαρία Ταλιόνι Καρλότα Γκρίσι.

Ο υπέρτατος ενθουσιασμός με τον οποίο το κοινό του Παρισιού υποδέχτηκε τη «Ζιζέλ» το 1841 αποδίδεται εν μέρει και στην δημοτικότητα των θεμάτων του την περίοδο εκείνη. Μπορεί μάλιστα να αναγνωρίσει κανείς και αρκετά κοινά χαρακτηριστικά με άλλα έργα που παίζονταν την ίδια εποχή: του Γκαίτε, του Βέμπερ, του Ρομπέρ.

Η επιτυχία της «Ζιζέλ» όμως δεν βασίστηκε αποκλειστικά σε δημοφιλή για την εποχή μοτίβα. Είχε να κάνει και με τον ιδιόμορφο χειρισμό της σχέσης του ανθρώπου με το υπερφυσικό. Οι κριτικοί της παράστασης δεν δίστασαν τότε να δηλώσουν ξεκάθαρα την προτίμησή τους για την δεύτερη πράξη έναντι της πρώτης. Ένας γράφει: «Η πρώτη πράξη της «Ζιζέλ» είναι ένας χαριτωμένος αλλά μακρύς πρόλογος.... Η δεύτερη πράξη όμως μας προσκαλεί σε θαύμα επί θαύματος... Περιλαμβάνει τα συστατικά για μια λαμπρή και παρατεταμένη επιτυχία» Ένας άλλος γράφει: «Η δεύτερη πράξη είναι απολαυστική, πρωτότυπη και ποιητική, ανταμείβοντας τον θεατή για την απαρχαιωμένη πρώτη πράξη.»

Το σύγχρονο κοινό δεν θα συμφωνούσε βέβαια ότι η πρώτη πράξη –με τον υπέροχο χορό και την εκπληκτική σκηνή της τρέλας στο τέλος- είναι απλώς ένας πρόλογος. Πραγματικά η σκηνή της τρέλας μελετήθηκε πολύ περισσότερο στη σύγχρονη –μετα-Φροϋδιανή- εποχή μας και θεωρείται σημαντικός κρίκος για τη δεύτερη πράξη. Από την άλλη πρέπει να ομολογήσουμε ότι η ομορφιά της πρώτης πράξης –πριν τη σκηνή

της τρέλας- έχει μεγάλη αντίθεση με τον σκοτεινό κόσμο των Ουίλις της δεύτερης . Στην πρώτη πράξη βλέπουμε χωρικούς ντυμένους με χαρούμενα χρώματα, κομψούς αριστοκράτες ενώ στη δεύτερη μεταφερόμαστε σε ένα σκοτεινό, τρομακτικό κόσμο, τον οποίο το πρωτότυπο λιμπρέτο περιγράφει «παγωμένο και ομιχλώδη με αγνό γαλάζιο φως». Τα πάντα θυμίζουν θάνατο. Τα Ουίλις ορκισμένα να εκδικηθούν όλους τους άντρες που θα βρεθούν στο διάβα τους, γλιστρούν πάνω στη σκηνή, πηδούν από δέντρο σε δέντρο, αιωρούνται (τεχνική που υπάρχει από το 1841 με τη βοήθεια συρμάτων). Κάθε πλευρά της παραγωγής από το μακιγιάζ μέχρι τα κοστούμια, από το φωτισμό μέχρι τη μουσική και τη χορογραφία δίνεται έμφαση στην υπερφυσική υπόσταση των Ουίλις και στην ριζική αντίθεση ανάμεσα στον κόσμο των θνητών και τον σκιώδη κόσμο των πνευμάτων.

Πώς συμπεριφέρονται οι θνητοί όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με τον «άλλο» κόσμο; Ο Ιλαρίων δολοφονείται. Ο Άλμπρεχτ όμως –χάρη στην αγάπη της Ζιζέλ- επιβιώνει. Η Ζιζέλ τον κρατά στη ζωή εκείνη την τρομερή νύχτα και γυρίζει στον τάφο του δίνει την ευχή της (που στην αρχική παραγωγή απευθυνόταν και στην Μπατίλντ, η οποία βρισκόταν στη σκηνή, τρέμωντας). Πρόκειται για την αρχετυπική ρομαντική ηρωίδα που πεθαίνει πρόθυμα φτάνει να ζήσει ο αγαπημένος της. Η τέλεια θυσία της και η δύναμη της αγάπης της καθιστούν δυνατή την πνευματική τους ένωση, κάτι που προσφέρει μια ανακούφιση στο κοινό, μια αίσθηση ότι ο υλικός και ο άυλος κόσμος μπορούν να συμφιλιωθούν.

Ο αριστοτεχνικός τρόπος με τον οποίο πραγματοποιείται το δύσκολο αυτό ταξίδι σε τόσο επικίνδυνες περιοχές έχει επιτρέψει στη «Ζιζέλ» να αντέξει στο χρόνο περισσότερο από κάθε άλλο ρομαντικό μπαλέτο.

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ: Marius Petipa μετά τους Jules Perrot & Jean Coralli

Marius Petipa: (1818-1910). Γεννήθηκε στη Γαλλία το 1818. Αυτός και ο αδελφός του άρχισαν μαθήματα χορού με τον πατέρα τους Jean Petipa, Γάλλο χορευτή και δασκαλο. Στα δεκαέξι του γίνεται ο πρώτος χορευτής του θεάτρου στη Νάντη όπου είχε και την πρώτη του εμπειρία σαν χορογράφος χορογραφώντας μικρά μπαλέτα. Το 1841 μετά από περιοδεία στην Αμερική έρχεται στο Παρίσι για να συνεχίσει τις σπουδές του με τον Αύγουστο Vestris, τον διάσημο χορευτή και δάσκαλο. Το 1845 ο Petipa πηγαίνει στην Ισπανία για χορό και χορογραφία. Στο διάστημα αυτό διδάσκεται ισπανικό χορό. Το 1847 τον βρίσκει στη Ρωσία όπου θα μείνει για το υπόλοιπο της ζωής του. Σαν πρώτος χορευτής συχνά χόρευε με την Fanny Essler τη διάσημη μπαλαρίνα και επευφημήθηκε για την παρουσία του στην “Giselle”, “Esmeralda” και “Le Corsair”. Η πρώτη του μεγάλη επιτυχία ήρθε με την «Κόρη του Φαραώ», μια παραγωγή που τελείωσε σε μόνο 6 βδομάδες και που τον καθιέρωσε το 1862 σαν πρώτο χορογράφο, μια θέση που κράτησε για 50 χρόνια. Το 1869 ο Petipa διορίζεται σαν ο πρώτος χορογράφος του Imperial Theatre. Χορογράφησε πάνω από 60 μπαλέτα. Το μεγάλο του ταλέντο ήταν στη σύνθεση κλασικών μπαλέτων. Ο Marius Petipa είναι ένας από τους μεγαλύτερους χορογράφους όλων των εποχών. Ιστορικά έμειναν τα έργα του «Η κόρη του Φαραώ» (1862), «Δον Κιχώτης» (1877) «Η ωραία κοιμωμένη» (1890), «Η λίμνη των Κύκνων» (1895), «Ραϊμόντα» (1898).

ΜΟΥΣΙΚΗ: Adolphe Adam.

Adolphe Adam: Γεννήθηκε το 1803 στο Παρίσι από πατέρα πιανίστα και καθηγητή στο Κονσερβατόριο. Παραδόξως δεν ήθελε να αποκτήσει ο γιος του μουσική παιδεία τελικά όμως ενέδωσε. Ο Adolphe ήταν μαθητής του Boieldieu -συνθέτη του La Dame Blanche- και άρχισε να συνθέτει με εκπληκτική ευκολία. Έγινε πασίγνωστος όχι μόνο στο Παρίσι αλλά και στο Λονδίνο, το Βερολίνο και την Αγία Πετρούπολη.

Ο ίδιος δίνει αντιφατικές πληροφορίες για το χρόνο που του πήρε για να γράψει τη «Ζιζέλ»: αλλού αναφέρει οκτώ μέρες κι αλλού τρεις βδομάδες. Ένα χειρόγραφο του περιγράφει σύμφωνα με τον ιστορικό Ιβορ Γκεστ μια διαδικασία τριών μηνών, χωρίς όμως να ξέρουμε αν τελείωσε το έργο στο διάστημα αυτό. Όπως φαίνεται πάντως διασκέδασε τη συνεργασία του με την ανερχόμενη Carlotta Grisi και τον Jules Perrot: «Είχα πολύ καλή διάθεση όταν συνθέτα τη μουσική. Βιαζόμουν κι αυτό πάντα εξάπτει τη φαντασία μου. Είχα πολύ φιλικές σχέσεις με την Carlotta και τον Perrot και το έργο εξελίχθηκε στο γραφείο μου.»

Υπάρχουν αρκετά κομμάτια στο έργο τα οποία δεν συνέθεσε ο Adam όπως το pas de deux των δυο χωρικών που συνέθεσε ο Frederic Burgmuller ακόμη το 1841. Μια άλλη προσθήκη είναι το σόλο της Ζιζέλ στη πρώτη πράξη, που μάλλον έγινε για την παράσταση του Retira στη Ρωσία το 1887, δεν ξέρουμε όμως ποιός είναι ο συνθέτης. Τόσο αυτό το σόλο όσο και ένα άλλο στη δεύτερη πράξη αποδίδονται στον Minkus, αν και με κάποια επιφύλαξη. Το φινάλε αποδίδεται στα μπαλέτα Μπολσόι, στον συνθέτη Nicholas Tcherernin, τον μαέστρο των Ballets Russes του Diaghilev.

Η μουσική που χρησιμοποιείται σήμερα είναι μια δουλειά του Henri Busser για την όπερα του Παρισιού το 1924, ο οποίος αναδόμησε ολόκληρο το πρωτότυπο ορχηστρικό υλικό.

Berta Yampolsky και Hillel Markman

Η Berta Yampolsky γεννήθηκε στο Παρίσι από γονείς Ρώσους μετανάστες και όταν ήταν βρέφος ακόμη μετακόμισαν στο Ισραήλ. Σπούδασε μπαλέτο στο Royal Ballet School στο Λονδίνο μαζί με τον σύζυγό της Hillel Markman. Οι δάσκαλοί της ήταν διάσημοι χορευτές ανάμεσά τους οι Kathleen Crofton, Goncherov και Tanya Tamarova. Μαζί με τον Hillel Markman ταξίδεψαν στο Βέλγιο και στη Γαλλία για να καταλήξουν στις ΗΠΑ με τα θρυλικά Ballets Russes de Monte Carlo. Το όνειρό της όμως ήταν να επιστρέψει στο Ισραήλ και να χορέψει μπροστά στους συμπατριώτες της, με αποτέλεσμα να ιδρύσουν με τον Hillel Markman το The Israel Ballet.

Ως χορογράφος η Yampolsky έχει πολλές δυνατότητες: χορογραφεί από κλασικά κομμάτια όπως την «Ωραία Κοιμωμένη» μέχρι σύγχρονα όπως το «Έκσταση». Έχει χορογραφήσει τέσσερα ολοκληρωμένα μπαλέτα: «Καρυοθραύστης», «Ωραία Κοιμωμένη», «Σταχτοπούτα» και «Ρωμαίος και Ιουλιέτα». Επίσης ανέπτυξε ένα νεοκλασικό στυλ για τα μπαλέτα “Dvorak Variations” και “Two by Two and Everyone”.

Η Yampolsky έχει τιμηθεί με το βραβείο “Best Foreign Choreographer” της Χιλής και το 1999 με το βραβείο του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού για «μια ζωή αφιερωμένη στην υπηρεσία της Τέχνης και του Πολιτισμού στο Ισραήλ».

Marianna Ryzhkina

Πρώτη μπαλερίνα των Μπολσόι και Τιμημένος Καλλιτέχνης της Ρωσίας.

Γεννήθηκε στη Μόσχα το 1971 και αποφοίτησε το 1989 από την επίσημη σχολή των Μπολσόι, το Χορογραφικό Ινστιτούτο της Μόσχας. Κατόπιν χόρεψε στα Μπαλέτα Μπολσόι σε πρωταγωνιστικούς ρόλους στον «Δον Κιχώτη», «Καρυοθραύστης», «Λίμνη των Κύκνων», «Ωραία Κοιμωμένη». Έχει εργαστεί με αρκετές σημαντικές ομάδες χορού από όλο τον κόσμο.

Το 1994 κέρδισε τον διαγωνισμό “Serge Lifar” στο Κίεβο της Ουκρανίας και το 1995 πήρε μετάλλιο σε διαγωνισμό στην Ουσάκα της Ιαπωνίας.

Το 2005 χόρεψε με το Εθνικό Μπαλέτο του Ισραήλ ως προσκεκλημένη χορεύτρια, στον πρωταγωνιστικό ρόλο της Κίτρι.

Dmitri Gudanov

Πρώτος χορευτής των Μπαλέτων Μπολσόι.

Γεννήθηκε στη Μόσχα το 1978 και σπούδασε για οκτώ χρόνια στην επίσημη σχολή των Μπολσόι, το Χορογραφικό Ινστιτούτο της Μόσχας. Το 1994 προσλήφθηκε στα Μπολσόι όπου χόρεψε τους περισσότερους ρόλους για σολίστ στο ρεπερτόριο σε έργα όπως «Καρυοθραύστης», «Ζιζέλ», «Λίμνη των Κύκνων», «Ωραία Κοιμωμένη». Έχει χορέψει αρκετές φορές ως επίτιμος προσκεκλημένος σε όλο τον κόσμο και έχει κερδίσει αρκετά βραβεία όπως το Grand Prix στο Παρίσι το 1998, το βραβείο “Moscow Debut” της Ένωσης Εργαζομένων στο Θέατρο στη Ρωσία το 1999 και το βραβείο ανερχόμενου αστέρα από το περιοδικό “Soul of Dance” το 2000.

Συνεργάστηκε με επιτυχία με το Εθνικό μπαλέτο του Ισραήλ τόσο στην «Ωραία Κοιμωμένη» το 2004 όσο και στον «Δον Κιχώτη» στο ρόλο του Μπαζίλιο το 2005.